

Tango Suomessa?

Viime vuosisadan alussa monet köyhät ja epätoivoiset ihmiset muuttivat Euroopasta Pohjois- ja Etelä-Amerikkaan. Pohjois-Amerikan suurten kaupunkien lisäksi monet ihmiset muuttivat Buenos Airesiin, Argentiinan pääkaupunkiin. Pian kaupungin köyhälistökortteleissa syntyi pieni osakulttuuri. Rikos ja prostituutio olivat osa elämää. Erilaiset eurooppalaiset tanssit, kuten valssi ja polkka yhdistyivät muihin rytmeihin. La Habanera, aaria oopperasta Carmen, jonka kirjoitti pariisilainen Georges Bizet 1876, ja joka perustui afrokuubalaiseen lauluun, näytteli suurta osaa uudentyyppisessä musiikissa ja tanssissa, Tangossa. Uusi instrumentti, bandeon, syntyi saksalaisen ja itävaltalaisen harmonikan pohjalta. Köyhien esikaupunkialueiden synkissä bordelleissa tanssi saavutti yhä enemmän suosiota. Sitä ei aluksi saanut tanssia julkisesti, koska tanssiasentojen katsottiin olevan säädyttömiä, vaikka tanssijat eivät aluksi edes koskettaneet toisiaan. Tanssijoiden keskuudessa asennot ja askeleet tulkittiin kaipaukseksi, omistamiseksi, ja

että mies suojeli naista. Ja sitten oli intohimo, naisen kiusoitteleva halu saada miehen huomio vangituksi ja saada hänet omakseen, ja silti alati karata kauemmas hänen ulottuviltaan. Uusien ja eroottisten liikkeiden lisäämisellä tämä saavutti hitaasti huippunsa. Toinen, myös tärkeä osa tätä tanssia, oli voimakas intohimon ja antautumisen ilmaiseminen, mutta aina tyylikkäästi ja ylpeästi.

Vierailevat argentiinalaiset muusikot toivat tanssin 1920-luvulla Eurooppaan. Pariisiin ja Berliinin kautta se levisi sittemmin kaikkiin maihin. Suuret orkesterit kehittivät sen täydelliseksi muutamilla lisäinstrumenteilla ja sitä alettiin tanssia tanssikouluissa ”kosketuksen kera”. Toiseen maailmansotaan saakka tanssi oli hyvin suosittu. Tangoja laulettiin lähinnä ranskaksi ja saksaksi. Vuonna 1936 ensimmäinen ”pohjoismainen” tango, Lumihiutaleita, teki läpimurron Suomessa. Jo jonkin aikaa ihmiset

olivat suosineet haitaria, koska sillä sai syrjäseuduilla helposti korvattua kokonaisen orkesterin. Sota-aikana koetun, vuosia kestäneen julkisen tanssikiellon jälkeen saattoi kuulla yhä enemmän tangoa suomalaismetsissä, yleensä varustettuna hyvin surumielisillä sanoituksilla. Tähän päivään saakka tango on ollut Suomessa hyvin suosittua ja samalla on kehittynyt oma, ainutlaatuinen tangokulttuuri. Tanssi kuvastaa ehkä parhaiten suomalaisen sielun aluksi varautunutta ja melankolista puolta. Mutta myös syvälle kätkeytyä intohimoa ja kaipausta. Suomessa tangoa ei tanssita tiukasti määrättyjen askelten mukaan ja tanssijat ovat yleensä rennosti pukeutuneita. Vanhat ja nuoret tanssivat niin hyvin kuin osaavat ja usein voikin nähdä, että tanssipari vain seisoskelee lähellä toisiaan, tuskin liikkuen, hitaan suomalaisen tangon tahtiin.

Keskikesän aikaan, jo yli 20 vuoden ajan, on pidetty vuosittaiset tangofestivaalit Seinäjoella. Tuhannet tanssivat vieraat valitsevat tangokuningattaren ja tangokuninkaan Heitä ei kuitenkaan valita heidän tanssitaitonsa takia, vaan parhaan äänen ja sanoituksen perusteella.. (Viime vuoden sääntömuutoksen vuoksi nykyään valitaan vain yksi tangokuninkaallinen/vuosi, suom. huom.) Samaan aikaan tangokuume on jälleen murtanut kahleensa Euroopan tanssikouluissa. Täydellinen tanssi pitkille ihmisille.

Kokeilepa. Yksi vuosi aikaa harjoitella! **Tanssitaan tangoa!**

J.H.07MMXI

käännös A.H.